

Grossmann Fülöp Születési Anyakönyvi Kivonata

Fordítás román nyelvről magyar nyelvre.

Árad Josasel

România

Születési anyakönyvi kivonat

Földrajzi hely	A bejegyzés ideje (év, hó, nap)	A születés ideje (év, hó, nap)	A gyermek neve, keresztnéje és családneve	A szülők		A születés helye, ha a születés nem az anya lakóhelyén történt	Azt megelőző előző bejegyzések
				Családi és utónév, állás (foglalkozás), lakóhely	Valószínű életkora		
40.	1910 Beköltözött Füvés 12. 9.		Fülöp Fischer Sarolta	Grossmann Ábrahám Fischer Sarolta Josasel	sz. 1880 sz. 1880		Aláírások
Utólagos bejegyzések. Kiegészítések.							Aláírások <i>aláírások</i>

Előjegyzés, hogy ez a kivonat a *Josasel* anyakönyvi kóddal születési anyakönyvvel megegyezik.

Josasel *Ábrahám* *Fischer* *Sarolta* *Josasel*

Árad Josasel

Ez a férjem, Grossmann Fülöp születési anyakönyvi kivonata. Ez az eredeti román születési anyakönyvi kivonat hivatalos magyar fordítása.

A férjem zsidó neve Sráge volt, mi Ferinek szólítottuk. [Nagy]Várad mellett született, Josäselben [Krajnikfalva – kisközség volt Bihar vm.-ben, 1910-ben 400 román lakossal. Trianon után Romániához került. Ma: Josani, 73 km-re van Nagyváradtól délkeletre. – A szerk.], 1910. júniusban, de beköltözött Désre a családja, itt laktak, az apja kereskedő volt. Régen nagyon sok gyereket csináltak az asszonyok, aztán korán meghaltak. A férjem apjának, Grossmann Ábrahámnak a felesége is meghalt. Aztán a férjem apja újra megnősült, nem volt már gyerek a háznál, egyedül volt, és elvett egy ludasi lányt egy nagyon gazdag családból [Valószínűleg a környékbeli Kisludasról van szó, amely kisközség volt Alsó-Fehér vm.-ben, 1891-ben 800, 1910-ben 900 román és német lakossal. Trianon után Romániához került. – A szerk.]. És nem volt fiatal, ötvenhét-ötvennyolc éves volt, mikor másodszor megnősült, és hatvan éves volt, mikor a férjem született, én nem hittem el, mikor mesélte. A férjem édesanyja Fischer Sarolta volt – negyvenhat éves volt, mikor a férjem született –, tüdőgyulladásban halt meg 1937-ben, elul huszonhatodikán [Elul 26. 5697-ben, 1937. szeptember 2-án volt. – A szerk.]. Az apja már idős volt, amikor meghalt, 1933-ban halt meg, hesván hónapban, október elsején.

Nagyon sokan voltak testvérek, volt vagy öt lány és vagy négy fiú. De így voltak a régi zsidó családok. Ilyen nagy családok voltak. Mert meghalt az egyik feleség, elvett egy másik feleséget, avval is csinált gyermekeket. Volt Vilma, Jenő, Veronka, Hersi, Heinrich, Blima, Berta, Frida és a férjem. Csak Frida nővére volt édestestvére.

A férjem tulajdonképpen, mikor volt a deportálás, nem volt Désen, ő munkaszolgálatos volt, csak a felesége és a családja volt a Bungurban. A Bungur az egy erdő Dés mellett, ott volt a gettó. A háború után kiástak a Bungurban több halottat, akik a gettóban haltak meg, és eltemették [a holttesteket] a zsidó temetőben. Van Désen a zsidó temetőben egy hely, ahol egy kő is fel van állítva, arra felírták azok nevét, akiket kiástak. Én sose voltam a Bungurban, hogy őszinte legyek.

Mi sose mentünk oda többet, soha az életben. A férjem mesélte, hogy amikor [Buda]Pesten volt munkaszolgálaton, fogták le az utcán az embereket, és ha látták, hogy zsidó, vitték el a Duna-partra, és lőtték agyon [lásd: zsidók Dunába lövése]. Ő beugrott egy hordóba, úgy menekült meg. De akkor azt mondta, hogy ha lesz fia, soha az életben nem engedi, hogy körülmetéljék.